

105. Erik och Anna

1. Vid stranden satt Anna med blommor och band
och väntar sin älsling förgäves
Och solen av molnen bortskymdes ibland,
mot stranden vågorna häves
Hon viskar så troget om kärlek och lycka:
"Ack, om jag min Erik i famn fick trycka
på mörkblå våg!"

2. Då höres plötsligt en herremans röst:
"Kom Anna, kom, fly till mitt hjärta!
Ty här vid mitt hjärta du skall finna tröst
Fly bort från all sorg och all smärta!
Hur länge än du vid stranden gråter,
din Erik kommer ej mera åter
på mörkblå våg»

3. "Nej", svarte Anna, »var Erik än är,
han aldrig kan glömma sin flicka
Han lovat att vara mig trogen och kär,
varthän honom ödet månd' skicka
Tills hem han kommer, jag kransar virar,
vi då vårt bröllop så festligt firar
i grönan lund»

4. »Din Erik är borta", var herremans svar
»Kanske han på sjöbottnen ligger
Din Erik är fattig, han ingenting har
Med tiden kanhända du tigger
Kom räck mig handen! Vill du mig höra
Jag dig som brud till mitt hem skall föra
i gyllene sal»

5. »Min Erik», sad' Anna, »är fattig, men huld
Jag honom blir trogen i döden
Min kärlek ej väges med silver och guld
Ej heller jag fruktar för nöden
När kärlek lättar nog tiggargraven
Om Erik är död, vi förenas i graven
på mörkblå våg»

6. Då hördes helt plötsligt en sjömans sång,
en båt lade till invid stranden
Vid hennes sida han stod med ett språng
och räckte förtroligt ut handen
Ett utrop hördes och nu i famnen
vår sjöman låg i den ljuva hamnen
i grönan lund

7. »Min älskade Anna», så sjömannen sad',
»Här har du din Erik nu åter!
Nu äger jag guld och är lycklig och glad,
torka bort dina tårar, du gråter!
Till eget hem jag dig nu skall föra
och dig som brud vill jag lyckliggöra
i grönan lund"

8. Kort tid därefter ett bröllop stod,
vars make man sällan skådat
Där vigdes. Erik, en sjöman god,
med Anna. Man hade uppbådat
båd" fattig och rik till att kransar vira
och fröjdas och hjälpa att bröllopet fira
i grönan lund